

ההופעות האחרונות וההרקעה

הופעתו המורונוטית השש-עשרה של ישוע התרחשה ביום שישי, ה-5 במאי, בחצר ביתו של ניקודמוס, בסמוך לשעה תשע בערב. בערב הזה עשו המאמינים הירושלמיים את הניסיון הראשון שלהם להתאסף יחדיו מאז התחייה. אז נאספו שם אחד-עשר השליחים, סגל הנשים וחברותיהן, וכחמישים מתלמידיו הבכירים האחרים של המאסטר, לרבות כמה יונים. חבורת המאמינים הזו שוחחה באופן בלתי-רשמי במשך למעלה מחצי שעה, כאשר לפתע הופיע המאסטר המורונוטי לעיני כולם ומיד החל ללמד אותם. אמר ישוע:

"שלום עליכם. זוהי קבוצת המאמינים המייצגת ביותר – שליחים ותלמידים, גברים ונשים – אשר לעיניה הופעתי מאז שנגאלתי מן הגוף. הנני קורא לכם כעת להעיד כי אמרתי לכם מבעוד מועד כי שהותי אתכם חייבת להסתיים; אמרתי לכם כי בקרוב אני חייב לשוב אל האב. ואז אמרתי לכם בפשטות כי הכוהנים הגדולים ושליטי היהודים יסגירו אותי בכדי להמיתני, וכי אני אקום מן הקבר. מדוע, אפוא, הרשיתם לעצמכם לדאוג כאשר כל אלה התרחשו? ומדוע כה הופעתם כאשר קמתי מן הקבר ביום השלישי? לא האמנתם לי משום ששמעתם את דבריי אך לא הבנתם את משמעותם.

"וכעת, הטו אוניכם אל דבריי, פן תשגו שוב ותאזינו לתורת ריק בראשכם, ולבבכם לא יבין את משמעותה. למן תחילת שהותי אתכם כאחד האדם, לימדתי אתכם כי תכליתי היחידה היא לגלות את האב אשר בשמיים לילדיו אשר בארץ. חייתי את משימת המתת לשם גילוי האל בכדי שתוכלו אתם להתנסות בנתיבת ידיעת האל. גיליתי את האל אשר הוא אביכם שבשמיים. עובדה היא כי אלוהים אוהב אתכם, בניו. אם תקבלו באמונה את דבריי, תהפוך עובדה זו לאמת חיה ונצחית בלבבותיכם. אם תחיו באמונה, כי אז תהפכו ליודעי-אל אלוהיים, ותיוולדו מחדש ברוח כילדי האור והחיים, אותם חיי הנצח אשר במהלכם תרקיעו אל יקום היקומים ותזכו להתנסות במציאת אלוהים האב בפרדיס.

"הנני מתרה בכם לזכור תמיד כי משימתכם בקרב בני האדם היא להטיף לבשורת המלכות – מציאות אבהותו של האל, והאמת על היות האדם בנו. הטיפו לכל החדשות הטובות, ולא רק לחלק מבשורת הגאולה. המסר שלכם איננו משתנה מפאת ההתנסות בתחייה שלי. היות האדם בן, באמונה, עדיין הינה אמת הגאולה של בשורת המלכות. עליכם לצאת ולהטיף לאהבת האל ולשירות האדם. ויותר מכול נזקק העולם לדעת כי: האדם הוא בן האלוהים, ודרך האמונה יוכל להכיר ולחוות מדי יום ביומו את האמת המרוממת הזו. משימת המתת שלי תוכל לסייע לכל בני האדם להכיר בעובדה שהם בני האלוהים, אך ידע שכזה לבדו לא יספיק אם הם לא יתפשו אישית, קרי באמונה, את האמת הגואלת כי הם בני הרוחניים החיים של האב הנצחי. בשורת המלכות קשורה לאהבת האב ולשירות של ילדיו אשר בארץ.

"כאן, ביניכם, אתם חולקים בידיעה כי קמתי לתחייה מן המתים, אך אין הדבר מוזר. בידי הכוח להקריב את חיי ולקחתם שוב; האב נותן כוח שכזה לבניו בני פרדיס. דווקא ראוי כי תתרגשו בלבכם מן הידיעה שמעט לאחר שיצאתי אני מקברו של יוסף, החלו המתים של העידן בהרקעת הנצח. אני חייתי את חיי בגוף בשר ודם בכדי להראות לכם כי באמצעות שירות אוהב תוכלו לגלות את האל לאחיהם, ממש כשם שאני, באופן שאהבתי ושרתי אתכם, גיליתי את האל לכם. חייתי ביניכם כבן האדם בכדי שאתם, ובני-אדם אחרים, יוכלו לדעת כי הם אכן הנם בני האלוהים. לפיכך, צאו אל העולם והטיפו לבשורת מלכות השמיים הזו לכל בני האדם. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אתכם אני; שרתו את אחיהם בני התמותה כפי ששרתי אתכם אני. קיבלתם

מסמך 193

בחופשיות, תנו בחופשיות. חכו כאן בירושלים רק עד אשר אלך אל האב, ועד אשר אשלח אליכם את רוח האמת. היא תוביל אתכם אל האמת המורחבת, ואני אלך עמכם אל קצוות עולם. תמיד הנני נמצא עמכם, ואת שלומי אניח לכם."

מיד עם סיום דבריו, המאסטר נעלם מעיניהם. המאמינים התפזרו רק בסמוך לעלות השחר; כל הלילה הם נשארו יחדיו והמשיכו לשוחח במרץ על אודות אשר ציווה המאסטר וכל אשר אירע להם. יעקב זבדיה, ושליחים אחרים, סיפרו להם על אודות התנסויותיהם עם המאסטר המורונטי בגליל וצינו כיצד הופיע לעיניהם שלוש פעמים.

1. ההופעה בשיחר

בסמוך לשעה ארבע אחר הצהריים של יום שבת, ה-13 במאי, הופיע המאסטר בקרבת באר יעקב, בשיחר, לעיני נלדה וכשבעים-וחמישה מאמינים שומרונים. המאמינים נהגו להיפגש כאן, בסמוך למקום שבו שוחח ישוע עם נלדה על אודות מי החיים. ביום הזה, ממש כאשר הם סיימו לשוחח על הדיווחים על אודות התחייה, הופיע לפתע ישוע לעיניהם ואמר:

"שלום עליכם. אתם תשמחו לדעת כי אני הנני התחייה והחיים, אך כל אלה לא יעזרו לכם כלל, אלא אם קודם לכן תיוולדו מן הרוח הנצחית, ובאמונה תרכשו את חיי הנצח. אם תהיו בני האמונה של אבי, כי אז לעולם לא תמותו; לעולם לא תכחדו. בשורת המלכות לימדה אתכם כי כל בני האדם בני האלוהים הם. ואת החדשות הטובות באשר לאהבת האב השמימי לילדיו אשר בארץ יש להפיץ ברחבי העולם. הגיע הזמן שבו תסגדו לאלוהים לא על גריזים ולא בירושלים, אלא באשר אתם, כאשר הנכם, ברוח ובאמת. אמונתכם היא המצילה את נשמותיכם. הגאולה הינה מתת האל לכל אלה אשר יאמינו כי הם הנם בניו. אך אל תלכו שולל; אף כי הגאולה הינה מתת האל הניתנת בחופשיות לכל המקבלים אותה באמונה, לאחריה מגיעה ההתנסות של פירות הרוח אשר חיי רוח אלה, אשר בגוף, מניבים. קבלת הדוקטרינה על אבהותו של האל מעידה על כך שקיבלתם באופן חופשי את האמת על אחוות האדם. ואם אדם הנו אחיכם, הוא אפילו יותר משכנכם, שאותו תובע האל שתאהבו כמוכם. את אחיכם, בשר מבשרכם, לא תאהבו רק כבן משפחה, אלא גם תשרתו אותו כפי שתשרתו את עצמכם. וכך, אתם תאהבו ותשרתו את אחיכם, לפי שאני אהבתי ושירתי אתכם כך, באשר אתם הנכם אחיי. רוחי תלך לפניכם, ואני תמיד אהיה עמכם."

השומרונים הללו נדהמו עד מאוד מהופעתו של המאסטר, והם מיהרו אל העיירות ואל הכפרים הסמוכים בכדי להפיץ את החדשות כי הם ראו את ישוע וכי הוא דיבר אליהם. זו הייתה הופעתו השבע-עשרה של המאסטר.

2. ההופעה בפיניקיה

הופעתו השמונה-עשרה של המאסטר הייתה בצור, ביום שלישי, ה-16 במאי, מעט לפני השעה תשע בערב. שוב הוא הופיע בסמוך לסיומה של פגישת מאמינים, וכאשר הם עמדו להתפזר, אמר:

"שלום עליכם. אתם שמחים לדעת כי בן האדם קם לתחייה מן המתים, משום שכך תדעו שגם אתם וגם אחיכם תשרדו את המוות האנושי. ואולם, ההישרדות הזו תלויה בכך שקודם לכן נולדתם מן הרוח, הרוח המבקשת את האמת ומוצאת את האל. לחם החיים ומימיהם ניתנים אך ורק לרעבים לאמת ולצמאים לצדיקות – לאלוהים. עובדת התחייה מן המתים איננה בשורת המלכות. האמיתות הגדולות האלה, עובדות היקום האלה, קשורות כולן לבשורה, לפי שהן הן חלק מן התוצאה של האמונה בחדשות הטובות, והן הן חלק מן ההתנסות המאוחרת יותר של אלה אשר

הופכים, באמונה, במעשים ובאמת לבני העד של האל הנצחי. אבי שלח אותי אל העולם הזה בכדי להטיף לאנושות כולה לגאולה הזו, גאולת היותכם בנים. וכך, שולח אני אתכם לכל עבר להטיף לגאולה הזו, של היותכם בנים. הגאולה הינה המתת החופשית של האל, אך אלה אשר נולדים מן הרוח מתחילים מיד להפגין את פירות הרוח בשירות אוהב לאחיהם. ואלה פירות הרוח האלוהית אשר אותם מניבים חייהם של בני-תמותה יודעי-אל אשר נולדו מן הרוח: שירות אוהב, מסירות נטולת אנוכיות, נאמנות של אומץ, הוגנות של כנות, יושר מואר, תקווה אשר איננה כבה, אמון של שיתוף, סעד של חמלה, טוב אשר תמיד ניתן לסמוך עליו, סובלנות של סליחה, ושלווה מתמדת. אם מי אשר מכריז על עצמו כמאמין, איננו מפגין את פירות רוח האלה בחייו, כי אז מת הוא; רוח האמת אינה שוכנת בו; הוא כענף גפן חי חסר-תועלת, אשר בקרוב יסולק. אבי תובע כי ילדי האמונה יניבו פירות רוח רבים. ועל-כן, אם לא תהיו נאמנים, הוא יחפור מסביב לשורשיכם ויכרות את הענפים אשר אינם מניבים. בשעה שאתם מתקדמים אל עבר מלכות האל, עליכם להמשיך ולהרבות בפירות הרוח. תוכלו לבוא בשערי המלכות כילדים, אך האב תובע מכם להתבגר, בחסד, ולהגיע למעמד של רוח בוגרת לגמרי. וכאשר תצאו אל העולם לספר לכל האומות על החדשות הטובות של הבשורה הזו, אלך אני לפניכם, ורוח האמת שלי תשכון בלבבותיכם. את שלומי אניח לכם."

או-אז נעלם המאסטר מעיניהם. ולמחרת הם יצאו מצור אל עבר צידון, ואפילו אל אנטיוכיה ודמשק. ישוע היה עם המאמינים הללו כאשר היה בגוף, ועל-כן הם הכירו אותו במהרה כאשר התחיל ללמד אותם. אף כי חבריו לא הצליחו להכיר את הצורה המורונטית שלו אשר נגלתה לעיניהם, הם תמיד מיהרו לזהות את אישיותו בשעה שדיבר אליהם.

3. ההופעה האחרונה בירושלים

מוקדם בבוקר של יום חמישי, ה-18 במאי, ערך ישוע את הופעתו האחרונה עלי אדמות כאישיות מורונטית. בעת שאחד-עשר השליחים עמדו לשבת לארוחת הבוקר באולם העליון בביתה של מרים מרקוס, הופיע ישוע לעיניהם, ואמר:

"שלום עליכם. ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר ארקיע אל האב, ואפילו עד אשר אשלח אליכם את רוח האמת, אשר בקרוב תשטוף כל בשר, ואשר תעניק לכם עוצמה מלמעלה." שמעון הקנאי קטע את דבריו של ישוע, ושאל: "אז, מאסטר, האם תחדש את המלכות ונראה את תהילת האל עלי אדמות?" ולאחר ששמע ישוע את שאלתו של שמעון, הוא ענה לו: "שמעון, אתה עדיין נצמד לרעיונותיך הישנים באשר למשיח היהודי ולמלכות החומר. ואולם, לאחר שהרוח תרד עליך, אתה תקבל כוח רוחני ואז תצא אל קצוות עולם להטיף לבשורת המלכות הזו. כשם שהאב שלח אותי אל העולם, כך שולח אני אתכם. ואני מבקש שתאהבו איש את רעהו ושתסמכו זה על זה. יהודה איננו יותר אתכם, משום שאהבתו כבתה, ומשום שהוא מאן לסמוך עליכם, על אחיו הנאמנים. האם לא קראתם את הכתוב בתורה, כי: 'לא טוב היות האדם לבדו. לא יחיה האדם לבדו' וכן ככתוב: 'איש רעים, להתרועע?' האם לא שלחתי אתכם זוגות-זוגות בכדי שלא תהיו בודדים ותיפלו קורבן לצרות ולעוגמת-הנפש של הבדידות? היטב תדעו גם שכאשר הייתי בגוף לא הרשיתי לעצמי להימצא לבדי למשך פרקי זמן ארוכים. למן תחילת הקשר בינינו, תמיד היו שניים או שלושה מכם לצדי, או קרובים אלי, אפילו בשעה שהתייחדתי עם האב. על-כן, סמכו זה על זה ובטחו זה בזה. והדבר נחוץ עוד יותר, לפי שהיום אעזוב אתכם לבדכם בעולם. הגיעה השעה; אני עומד ללכת אל האב."

ולאחר שסיים ישוע לומר את דבריו, הוא סימן להם לבוא איתו והוביל אותם אל הר הזיתים, שם נפרד מהם לשלום כהכנה לקראת עזיבתו את אורנטיה. הייתה זו צעידה מהורהרת אל הר הזיתים. איש מהם לא הוציא הגה מפיו למן הרגע שבו הם עזבו את האולם העליון ועד אשר ישוע עצר איתם על הר הזיתים.

4. הסיבות לנפילתו של יהודה

בחלק הראשון של מסר הפרידה של המאסטר לשליחיו, הוא רמז לאובדן של יהודה, וסימן את גורלו הטראגי של עמיתם לעבודה הבוגד כתמרור אזהרה כבד-משקל כנגד סכנות ההתבודדות מחברת הזולת. מאמינים בעידן הזה, ובעידני העתיד, עשויים להסתייע בסקירת הגורמים לנפילתו של יהודה, לאור הערותיו של המאסטר ולאור כלל התובנות אשר נצברו במאות השנים מאז.

כאשר אנחנו מתבוננים לאחור בטרגדיה הזו, אנחנו סבורים שיהודה שגה בראש ובראשונה בשל העובדה שהוא היה אישיות מבודדת במובחן, אישיות סגורה אשר נמנעה מקשרים חברתיים רגילים. הוא התמיד לסרב לבטוח בחבריו השליחים, או להתרועע עמם בחופשיות. אך היותו אישיות מבודדת לא הייתה כשלעצמה גורמת ליהודה כל-כך הרבה צרות, אילו היה מצליח לגדול באהבה אשר רחש ולצמוח בחדס הרוחני. בנוסף, כמו בכדי להחמיר את המצב, הוא התמיד לטור טינה וטיפח בתוכו אויבים פסיכולוגיים כגון הנקמה, והתשוקה הכללית "להתנקם" במישהו על כל האכזבות אשר הוא נחל.

הצירוף האומלל הזה של הייחודיות שלו ושל נטיותיו המנטאליות, גרם לחיסולו של אדם אשר כוונותיו היו טובות, ואשר לא הצליח להכריע את הרוע הזה באמצעות אהבה, אמונה ואמון. אם נתבונן במקרים של תומאס ושל נתנאל, נוכל לקבל הוכחה לכך שיהודה לא היה חייב לסטות מדרך הישר, שכן שניהם לקו באותה קללה של חשדנות ונטיות יחידניות מפותחות יתר-על-המידה. אפילו לאנדראס ולמתי היו לא מעט נטיות רבות מהסוג הזה; ואולם, בחלוף הזמן, כלל האנשים הללו למדו לאהוב את ישוע ואת חבריהם השליחים יותר, לא פחות. והם צמחו בחדסם ובידיעת האמת. הם למדו לסמוך יותר ויותר על אחיהם ולאיטם למדו לשתף את חבריהם. יהודה התמיד בסירובו לשתף את אחיו. כאשר ההצטברות של הקונפליקטים הרגשיים שלו אילצה אותו להתבטא בכדי למצוא פורקן, לעולם הוא ביקש וקיבל את עצתם הבלתי-חכמה של קרובי משפחה בלתי-רוחניים, או של מכרים אשר פגש, כאלה אשר לא היה להם אכפת מהתקדמות מציאות הרוח של מלכות השמים, או שאפילו היו עוינים את אותה מלכות, אשר הוא היה אחד משנים-עשר השגרירים אשר קודשו לה בארץ.

יהודה נכשל במאבק בקרבות אשר בארץ, בשל גורמי נטיות האישיות וחולשות האופי הבאות:

1. הוא היה אדם מסוג מבודד. הוא היה אדם אינדיבידואליסט לעילא, אשר בחר להפוך לאדם "סגור" ובלתי-חברתי בעליל.
2. כילד, החיים היו קלים מדי עבורו. הוא הרגיש מרמור עז כנגד ההתנגדות. הוא תמיד ציפה לנצח; הוא לא ידע להפסיד בכבוד.
3. הוא מעולם לא רכש את הכלים הפילוסופיים המאפשרים להתמודד עם האכזבה. במקום לקבל את האכזבות כחלק נורמלי ושגרתי של הקיום האנושי, הוא בחר תמיד להאשים מישהו מסוים, או את חבריו כקבוצה, על כל הקשיים והאכזבות אשר הוא חווה ונחל.
4. הוא נטה לנטור טינה; והוא תמיד השתעשע ברעיונות של נקמה.
5. הוא לא אהב להתמודד עם עובדות בכנות; הוא התמודד עם מצבי החיים בחוסר-כנות.
6. הוא לא אהב לשוחח על בעיותיו האישיות עם חבריו הקרובים; הוא סירב לשוחח על קשייו עם חברי אמת ועם אלה אשר אהבו אותו באמת. בכל השנים שבהן הוא היה בקשר עם המאסטר, הוא מעולם לא בא אליו עם בעיה לגמרי אישית שלו.

7. הוא מעולם לא למד כי אחרי ככלות הכול, הגמול האמיתי לחיים נמצאים הינו בדמות פרסים רוחניים, אשר אינם ניתנים תמיד לאחר תקופת חיים קצרה אחת בגוף.

כתוצאה מהתבודדותו המתמדת כאישיות, צרותיו הלכו ורבו, צערו הלך וגדל, חרדותיו התעצמו, והיאוש אשר הוא חש העמיק עד אשר כמעט ואי-אפשר היה לשאתו.

בעוד שהשליח הזה, המרוכז בעצמו, האינדיבידואליסט לעילא, לקה בבעיות נפשיות, רגשיות ורוחניות רבות, קשייו העיקריים היו אלו: אישיותו הייתה מבודדת. דעתו הייתה חשדנית ונקמנית. הטמפרמנט שלו היה זועף ונקמן. מבחינה רגשית, הוא היה נטול אהבה ולא-סלחן. מבחינה חברתית, הוא לא שיתף ונשמר לעצמו כמעט לחלוטין. מבחינה רוחנית, הוא הפך יהיר ושאפתן באופן אנוכי. בחייו הוא התעלם מאלה אשר אהבו אותו, ואילו במותו – היה חסר חברים.

אלה, אם כן, הם הגורמים המנטאליים והשפעות הרוע אשר יחדיו מהווים הסבר לכך שאדם בעל כוונות טובות, אשר לפניו האמין בכנות בישוע נטש את חבריו, התכחש למטרה קדושה, עזב את המשימה הקדושה אשר קיבל ובגד במאסטר האלוהי שלו, אפילו לאחר כמה שנים של קשר קרוב עם אישיותו המתמירה.

5. הרקעתו של המאסטר

השעה הייתה כמעט שבע-וחצי בבוקר של יום חמישי, ה-18 במאי, כאשר ישוע הגיע אל מורדותיו המערביים של הר הזיתים מלווה באחד-עשר השליחים הדוממים והמבולבלים קמעה. מהמקום הזה, בערך שני-שלישים במעלה ההר, הם יכלו לצפות אל עבר ירושלים ומטה אל גת שמנים. ישוע התכונן כעת לשאת את דברי הפרידה האחרונים שלו אל השליחים בטרם יעזוב את אורנטיה. בעודו עומד שם לפניו, ובלא שהם הונחו לעשות כן, הם כרעו ברך במעגל סביבו, והמאסטר אמר:

”ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר תקבלו את הכוח מלמעלה. אני עומד כעת לעזוב אתכם; אני עומד להרקיע אל אבי, ובקרוב, בקרוב מאוד, נשלח אל העולם הזה אשר בו חייתי את רוח האמת; וכאשר זו תבוא, התחילו להטיף מחדש לבשורת המלכות, ראשית בירושלים, ואז בקצוות תבל הרחוקים ביותר. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אתכם אני, ושרתו את אחיכם בני התמותה כפי ששירתי אתכם אני. יהיו פירות הרוח של חייכם מניעים נשמות להאמין באמת כי האדם בן האלוהים הוא, וכי כל בני האדם אחים הם. זכרו את כל אשר לימדתי אתכם ואת החיים אשר חייתי ביניכם. אהבתי תאפיל עליכם, רוחי תשכון בתוכם, ושלומי ישרה עליכם. שלום ולהתראות.”

ולאחר שאמר המאסטר המורונטי את דבריו אלה, הוא נעלם מעיניהם. המאורע הזה, המכונה הרקעתו של ישוע, לא היה שונה מכל הפעמים האחרות שבהן הוא נעלם מעיני בני התמותה במהלך ארבעים הימים של נתיבתו המורונטית באורנטיה.

המאסטר הלך לעדנטיה דרך ירושם, שם בהשגחתו של בן פרדיס, שחררו הגבוהים ביותר את ישוע מנצרת מן המצב המורונטי, ודרך ערוצי ההרקעה הרוחניים, החזירו אותו למעמד של בן פרדיס ושל ריבונות עילאית בסאלווינגטון.

היה זה בסמוך לשעה שבע ארבעים-וחמש בבוקר הזה, שישוע המורונטי נעלם מעיני אחד-עשר השליחים והחל את הרקעתו אל ימין האב, שם הוא קיבל אישור רשמי לכך שהשלים את ריבונותו על היקום של נבאדון.

6. פטרוס מכנס פגישה

תחת הנחיותיו של פטרוס, הלכו יוחנן מרקוס ואחרים לקרוא לראשי התלמידים להתכנס יחדיו בביתה של מרים מרקוס. עד לשעה עשר-ושלושים, התכנסו מאה-ועשרים מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים על-מנת לשמוע את הדיווח על דברי הפרידה של המאסטר ובכדי ללמוד על הרקעתו. בקרב החבורה הזו נמצאה גם מרים, אמו של ישוע. היא חזרה לירושלים עם יוחנן זבדיה כאשר השליחים שבו אליה ממסעם האחרון בגליל. מעט לאחר פנטקוסט היא שבה אל ביתה של שלומית בבית צידה. יעקב אחי ישוע נכח אף הוא בפגישה הזו, הפגישה הראשונה של תלמידי המאסטר אשר כונסה לאחר שסיים את נתיבתו בפלנטה.

שמעון פטרוס מינה את עצמו לדבר בשם אחיו השליחים, ומסר דיווח מרטיט על אודות פגישתם האחרונה של האחד-עשר עם המאסטר, זאת תוך כדי שהוא מתאר ברגש את דברי הפרידה ואת היעלמותו של המאסטר מעיניהם. הייתה זו פגישה אשר מעולם לא התקיימה כמותה קודם לכן בעולם הזה. החלק הזה של הפגישה ארך פחות משעה. פטרוס הסביר אז כי הם החליטו לבחור במישהו שיתפוס את מקומו של יהודה איש-קריות, וכי הם ייצאו להפסקה על-מנת שהשליחים יוכלו להחליט בין שני המועמדים לתפקיד, מתיאס ויוסטוס.

אחד-עשר השליחים ירדו אז למטה, ושם החליטו לבחור באחד משני הגברים אשר יתפוס את מקומו של יהודה. הפור נפל על מתיאס, אשר הוכרז כשליח החדש. הוא מונה רשמית לתפקידו כשליח ומונה כגזבר. אך מתיאס השתתף רק מעט בפעילויות השליחים אשר הגיעו לאחר מכן.

זמן קצר לאחר פנטקוסט שבו התאומים אל ביתם שבגליל. שמעון הקנאי פרש למשך זמן-מה, בטרם המשיך להטיף לבשורה. תומאס דאג במשך תקופה קצרה יותר, ואז חידש את הוראתו. נתנאל חלק יותר ויותר על דעתו של פטרוס, באשר ההטפה על אודות ישוע תפסה את מקום בשורת המלכות הקודמת. חילוקי הדעות האלה הפכו כה קשים במהלך החודש העוקב, במידה שהביאו לפרישתו של נתנאל, אשר הלך לפילדלפיה לבקר את אבנר ואת אלעזר; ולאחר שהוא נשאר שם במשך יותר משנה, המשיך הלאה אל הארצות שמעבר למסופוטמיה, שם הטיף לבשורה כפי שהבין אותה.

כך נותרו רק שישה מקרב שנים-עשר השליחים המקוריים בזירת הפעולה המוקדמת של ההטפה לבשורה בירושלים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן, פיליפוס ומתי.

ממש בסמוך לחצות היום שבו השליחים אל אחיהם אשר באולם העליון והכריזו על כך שמתיאס נבחר כשליח החדש. או-אז קרא פטרוס לכל המאמינים להתפלל, להתפלל על-מנת שהם יהיו מוכנים לקבל את מתת הרוח אשר המאסטר הבטיח לשלוח.